

BILETUL DE IEȘIRE DIN

IAD ...OARE?

DE ESMIN MEMET

DREPTURI DE AUTOR

Drepturile asupra cărții de față sunt rezervate și atribuite exclusiv autorului, respectiv Esmin Memet.

CUPRINS

Introducere	(pagina 3)
Capitolul 1 :În sfârșit...	(pagina 4)
Capitolul 2 : Am făcut pace	(pagina 5)
Capitolul 3 : Odată cu trecerea timpului	(pagina 6)
Capitolul 4 : Intuiția	(pagina 7-8)
Capitolul 5 : Acceptă	(pagina 9)
Încheiere	(pagina 10)

INTRODUCERE

Am scris „Un Bilet Către Iad...doar dus” atunci când eram prins într-un conflict interior foarte puternic, ulterior la cea mai grea perioadă pe care am avut-o pe plan emoțional.

Scrierile pentru „Diavolul Din Trecut” au fost făcute după ce am trecut de acea perioadă, dar simțeam că a rămas ceva în mine, care tinde să mă tragă înapoi în ea. Ei bine, lucrarea „Biletul De ieșire Din Iad...oare?” este ultima din această trilogie și este puțin diferită față de celelalte 2. Prima este un manual despre cum poți gestiona conflictul interior născut din valorificarea idealului propriu. A doua este structurată pe un dialog ce prezintă cum poți face față vechii tale identități, ce încearcă să te stăpânească după ce, în sfârșit, ți-ai realizat idealul. A treia, adică cea de față, este ca un jurnal propriu, constituit din ideile pe care le-am scris atunci când mi-am găsit liniștea sufletească și am învățat să fiu împăcat cu mine însumi. Cartea începe cu un monolog și cred că este lucrarea în care m-am deschis cel mai mult. Ea ilustrează găsirea și păstrarea liniștii sufletești, prezentând o perspectivă optimistă.

Capitolul 1 : În sfârșit...

Uitându-mă la ce am realizat, îmi dau seama că am reușit să îndeplinesc un ideal la care doar visam, atunci când eram copil. Simt că sunt una cu pasiunea mea sau, mai bine spus, cu ce a fost o pasiune, a devenit un angajament și este acum sufletul meu. Este ceva din interiorul meu, care a crescut împreună cu mine, face parte din mine și a ajuns la fel de uzual ca mâncatul, dormitul sau respiratul. Sunt cu adevărat mândru de mine că am reușit să ating țeluri la care nici nu puteam să sper în trecut, depășindu-mi așteptările și dorințele cu mult, în ciuda adversităților pe care le-am înfruntat ani de zile.

Știu că mulți vorbesc despre a fi recunoscător divinității/a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru ce ai obținut, dar eu nu sunt de acord cu această idee. Dacă ce ai obținut ai obținut exclusiv prin propria muncă și propria reziliență mintală, rămânând tenace în valorificarea idealului tău, în ciuda eșecurilor și depresiei, trebuie să-ți fii recunoscător în primul rând ție, pentru că meriți ce ai. Pasând recunoașterea meritelor tale în altă direcție, fie că e vorba de divinitate sau nu, îți distrugi încrederea de sine, deoarece singur îți subminezi meritul. Acest lucru poate duce și la nașterea unui sentiment de insuficiență, având impresia că nu ești suficient de bun sau că nu meriți ce ai obținut.

Dumnezeu e în fiecare dintre noi. Tu ești propriul tău Dumnezeu, întrucât doar tu îți poți schimba cu adevărat viața, doar tu deții răspunsurile reale de care ai nevoie și doar tu poți face lumea asta un loc mai bun.

Pentru prima dată în viața mea pot spune că simt încrederea de sine reală, nu încrederea de sine indusă mecanic, după ce vezi un citat motivațional pe social media. Pentru prima dată în viața mea pot spune că mă iubesc pe mine însumi cu adevărat, fără să forțez nimic și fără să mă mint în vreun fel.

În sfârșit... În sfârșit simt cu adevărat că mă iubesc și că am încredere în mine însumi.

Capitolul 2 : Am făcut pace

Când am conștientizat prima oară acest sentiment, odată cu el am simțit și frică...a dracu' frică ce m-a bântuit și îngenuncheat atâția ani.

Îmi era și cred că îmi este și acum frică să nu pierd această stimă de sine, în urma unui eșec, să nu cad iar în vechea mea identitate (sinele fals), ce m-a ținut captiv, limitându-mi progresul foarte mult timp și să nu mi se ia ce am primit.

Știu cât de mult efort, timp și suflet am pus în ce am reușit să obțin. Știu cât de mult conflict interior am dus și cât de multe lupte cu sinele am purtat.

Adevărul e că sufletul meu are nevoie de pace. Deși știu că după iadul trăit și demonii înfrunțați pot trece peste orice aruncă viața către mine, am obosit să lupt. Chiar dacă o pot face, mi-aș dori să nu mai fie nevoie.

Partea bună este că din moment ce tot ce vreau acum e liniște sufletească, îmi dau seama că indiferent de ce mi s-ar întâmpla, nu mi-aș pierde de fapt încrederea, ajungând iar să mă urăsc, deoarece tocmai purtarea războaielor interioare și depășirea obstacolelor mi-au reparat stima de sine.

Totodată, dorința de pace mă face să simt că și dacă ajung iar într-un impas, nu voi ajunge să-mi pierd această stare pozitivă, pentru că am obosit să mă lupt cu mine însumi.

Sincer, am ajuns să mă iubesc și să cred în mine, iar aceste lucruri simt că nu se vor schimba, indiferent de ce ar mai putea să mi se întâmple.

Am făcut pace cu demonii mei.

Capitolul 3 : Odată cu trecerea timpului

Dacă mă gândesc puțin,timpul este cel care a vindecat o mare parte din rănille trecutului.Odată cu trecerea timpului,cicatricile emoționale se vindecă,dar lecțiile învățate rămân.

„Durerea te va lăsa în pace după ce a terminat să te învețe.” - Bruce Lee

Conștientizarea faptului că nu ești ce ți s-a întâmplat este cea care vindecă într-o măsură semnificativă durerea emoțională,ce e de multe ori responsabilă pentru autolimitare.

Chiar dacă ai amintiri neplăcute,se întâmplă să ajungi în locuri sau să ieși contact cu oameni ce simți că ți-ar aduce o parte din vechea durere emoțională,nu opune rezistență.Rezistența e negativism.

Conștientizează durerea pe care o simți,dar nu te identifica drept ea.Doar observă.Acceptă că există în tine anumite rămășițe din sinele fals/identitatea ta veche,dar păstrează-ți conștiința și rămâi prezent.

Capitolul 4: Intuiția

Omul prost crede în Dumnezeu, omul deștept nu crede în Dumnezeu, omul și mai deștept se îndoiește de amândoi.

Din punctul meu de vedere, religiile au deformat mult ideea de „credință în Dumnezeu”, iar bisericile au exploatat caracterul superstițios al omului, în scopul câștigului financiar.

Dacă te gândești puțin, religiile sunt constituite pe aceeași structură cu regimurile politice. Toate acestea sunt create de cine? De oameni. Mai exact, de un om care prezintă o ideologie ce în perspectiva lui face lumea un loc mai bun, exploatănd astfel defectul ființelor umane de a fi ușor de influențat. Bazându-ne pe aceste noțiuni, putem spune că între filozofiile lui Isus și Hitler era doar o diferență de suprafață. Deși prezentau idei diametral opuse, ambii și-au constituit filozofia pe același schelet.

Religia, fiind creată de oameni, automat nu reprezintă ceva magic/legat de divinitate și dacă ne uităm la istorie, aceasta ne-a făcut mai mult rău decât bine, separându-ne unii de alții, din cauza credințelor diferite.

Apropo, atât preoții, cât și politicienii fură și îi aburesc pe oameni, ca idee.

Cât despre biserici, am o părere foarte proastă, deoarece fac lumea un loc mai rău. Da, ai citit bine și-ți explic imediat de ce. Oamenii au impresia că pot să aibă un comportament deplorabil și un caracter infect, dar pentru că merg duminica la biserică și se roagă, Dumnezeu îi iartă și iubește, găsind în rugăciuni și spovedanii o scuză pentru acțiunile lor de cea mai joasă speță, ce fac rău societății.

Oamenii cred în Dumnezeu doar pentru că îi face să se simtă mai bine vizavi de ei înșiși, întreg acest spectru fiind bazat pe o iluzie și nu pe ceva concret și dovedit.

Ei se comportă frumos nu pentru că așa simt, ci pentru că au „frică de Dumnezeu”. Oferă nu pentru că vor să ajute, ci pentru că „de unde dai Dumnezeu îți dă”.

Încercarea de a modela comportamentul unui om prin inducerea unor idei ce au la bază venerarea unei divinități nu reprezintă o soluție, după părerea mea, deoarece este o noțiune indusă mecanic și făcută din exterior. Schimbarea adevărată pleacă din interior și de cele mai multe ori se petrece de la sine.

Religia și credința, pentru mine, înseamnă ipocrizie și falsitate.

De ce am detaliat aceste aspecte despre Dumnezeu? Pentru că în percepția mea, cea mai mare forță care te ajută în depășirea conflictului interior și valorificarea potențialului adevărat este **intuiția**, pe care eu o numesc sine real sau Dumnezeu. De-asta am spus că tu ești Dumnezeu.

Conectarea cu ființa ta îți va permite să găsești toate răspunsurile pe care le cauți,acestea aflându-se de fapt la tine.Te conectezi cu sinele real atunci când ești calm,prezent și conștient,nu stresat,grăbit sau indecis.

„Nu gândi,simte.” - Bruce Lee

Atunci când ai de luat o decizie,de foarte multe ori gândirea excesivă îți dăunează.Ascultă-ți interiorul (intuiția).

Intuiția nu curge mereu așa repede și clar cum ți-ai dori tu și de asemenea,se conectează fie la ce încă nu a fost dezvăluit,fie la ce urmează să se întâmple.Reține că îndrumarea interioară capătă sens în timp și la momentul care trebuie vei primi răspunsul care trebuie.

Urmarea intuiției e artă,nu știință,fiindcă intuiția e bazată pe suflet,nu pe minte.Intuiția nu e inamicul gândirii logice,ci aliatul ei.Gândirea logică (mintea) adună informații concrete și dovedite,astfel încât decizia pe care i-o încredințează intuiției să fie bazată pe realitate.

Intuiția ta este Dumnezeu.Ascult-o,dar nu încerca s-o cauți sau s-o înțelegi.Dumnezeu rămâne necunoscut celui care încearcă să îl cunoască și neînțeleș celui care încearcă să îl înțeleagă.

Capitolul 5 : Acceptă

Acceptă că ești imperfect. **Acceptă** că ești vulnerabil. **Acceptă** că ai în tine și o parte care îți face rău. **Acceptă** că ești om.

Dacă opui rezistență la ce ți se întâmplă și la cum te face să te simți, nu-ți faci decât rău.

Rezistența la nefericire constituie alt strat de nefericire. Fericirea se naște din acceptarea nefericirii.

Rezistența la stres creează în sine mai mult stres. Acceptarea stresului îți ușurează povara.

Rezistența la lipsa de încredere e încrederea de sine falsă adoptată prin purtarea unei „măști”. Acceptarea lipsei de încredere duce la adevărata încredere de sine.

Rezistența la frică e frica încercând să fugă de ea însăși. Curajul se naște din acceptarea fricii.

ÎNCHEIERE

Fiecare persoană se pricepe la ceva anume,dar dacă se evaluează în funcție de ce nu se pricepe,aproape sigur îi va fi afectată negativ încrederea de sine.

De multe ori avem o imagine distorsionată despre ce e bine sau șmecher,din cauză că suntem ușor influențabili.

Dacă un fraier zice despre ceva prostesc sau înjositor că e șmecher,automat alt fraier o să-i dea dreptate,alți 2 fraieri le vor da dreptate și tot așa până când prostia va fi considerată șmecherie.

Un deștept printre proști mereu va fi considerat de ceilalți prost sau inadapdat.

Nu mulți au onoarea de a fi neînțeleși.

Amintește-ți toate aceste lucruri data viitoare când te simți complexat vizavi de alții.

Dacă te face cineva „dobitoc”,fă în așa fel încât să ajungă mișto să fii dobitoc!